सर्गः ३ त्वचं स मेध्यां परिधाय रौरवीमशिक्षतास्त्रं पितुरेव मन्त्रवत्। न केवलं तद्गुरुरेकपार्थिवः क्षितावभूदेकधनुर्द्वरोऽपि सः ॥ ३१ ॥ महोक्षतां वत्सतरः स्पृशन्निव द्विपेन्द्रभावं कलभः श्रयन्निव। रघुः क्रमाद्यौवनभिन्नशैशवः पुपोष गाम्भीर्यमनोहरं वपुः ॥ ३२ ॥ अथास्य गोदानविधेरनन्तरं विवाहदीक्षां निरवर्त्तयद्गुरुः। नरेन्द्रकन्यास्तमवाप्य सत्पतिं तमोपहं दक्षसुताइवावभुः ॥ ३३ ॥

त्वचमिति। स रघुः पितुः शकासात् मन्त्रवत्समन्त्रकं अस्त्रं अशिक्षत किं कृत्वा रौरवीं कृष्णसार सम्बन्धिनीं त्वचं चर्म परिधाय किं त्वचं मेध्यां पवित्रां तस्य रघोर्गुरुर्दिलीपः न केवलं एकः पार्थिवः किन्तु पृथिव्यां धनुर्द्धरोऽपि धनुर्विद्यायामपि पण्डितः ॥ ३१ ॥ महोक्षतामिति। रघुः क्रमात् कालक्रमेण वपुः शरीरं पुपोष किं० रघुः यौवनेन भिन्नं शैशवं बाल्यं यस्य सः किं० शरीरं गाम्भीर्य्येण मनोहरं यथा वत्सतरः बालवृषभः महोक्षतां स्पृशत् प्राप्नुवन् पुनर्यथा कलभः करिणांशिशुः द्विपेन्द्रभावं महागजत्वं श्रयन् प्राप्नुवन् इव ॥ ३२ ॥ अथेति। अनन्तरं गुरुः दिलीपः रघोः गोदानविधेः केशान्तसंस्कारादनन्तरं विवाहं निरवर्तयत् कृतवान् पुनः राज्ञः कन्या तं रघुं प्राप्य आवभुः किं० रघुं० सत्पतिं समीचीनं स्वामिनं यथा दक्षस्य कन्या तमोपहं चन्द्रं इव ॥ ३३ ॥